

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XX. De propinquis Servatoris nostri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

τῆς Δομετιανῆς ἀρχῆς εἰς τοσούτον ἡ ἀρετὴ κα-
τὰ τὰς δηλωμένους ἢ τῆς ἡμετέρας πίσεως
διδασκαλία διέλαμπεν, ὡς καὶ τὰς ἀποθῆν
τῆ καὶ ἡμᾶς λόγῳ συζηταφείς, μὴ δοκονῆ-
σαι ταῖς αὐτῶ ἰσορείαις τὸν τε διωγμὸν καὶ
τὰ ἐν αὐτῷ μαρτύρια παθόντων. οἷγε καὶ
τὸν καιρὸν ἐπ' ἀκρίβειαν ἐπεσημάναντο ἐν ἔτει
πενήκοντα καὶ δύο Δομετιανῆς μὲν πλείων ἐτέ-
ρων καὶ Φλαβίαν Δομετίλλαν ἰσορήσαντες, οἷς
ἀδελφῆς γεγονῆσαν Φλαβίᾳ Κλήμητος ἐνὸς
τῶ τῆνικαδὲ ἐπὶ Ρώμης ὑπάτων, τῆς εἰς Χελ-
σὸν μαρτυρίας ἐνεκεν, εἰς νῆσον Ποντίαν καὶ Ἰ-
μωρίαν δεδύδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ὡς Δομετιανὸς τὸς ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναίρειδ' ἀποσάφει.

Τὸ δ' αὖτ' ἀπὸ Δομετιανῆς τὰς ἀπὸ γένους
Δαβὶδ ἀναίρειδ' ἀποσάφει, πα-
λαιὸς κατέχει λόγος τῶ ἀϊρελικῶν Ἰωάννου καὶ ἡ-
γορησῆσαι τῶ ἀπογόνων Γεδοά τετον ἡ εἶναι
ἀδελφὸν καὶ σάρκα καὶ σαῖν' ὡς ἀπὸ γένους
τυχευόντων Δαβὶδ, καὶ ὡς αὐτῶ συζηταφίαν καὶ
Χελσῶ Φερέθων. ταῦτα ἡ δηλοῖ καὶ λέξιν
ἠδὲ πως λέγων ὁ Ἡγήσιππος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Περί τῶ ἀπὸ γένους καὶ σαῖν' ἡμῶν.

Εἴτε ἡ ἀρετὴσαν οἱ ἀπὸ γένους τῆ Κυρία
εὐνοῖ Γεδοά, τῆ καὶ σάρκα λεγομένη
αὐτῶ ἀδελφῆ, ἔς ἐδηλασθεύσαν, ὡς ἐκ
γένους ὄντας Δαβὶδ. τάχως δ' ὁ ἰσάκατος
ἠγάγε πρὸς Δομετιανὸν καίσαρα, ἐφοβῆτο
γὰρ τῶ παρεσίαν τῆ Χελσῶ ὡς καὶ Ἡρόδης, καὶ
ἐπηρώτησεν αὐτῶ εἰ ἐκ Δαβὶδ εἰσὶ καὶ ὡμο-
λόγησαν. τότε ἠρώτησεν αὐτῶ πόσας κτή-
σεις ἔχουσιν, ἢ πόσων χρημάτων κυριεύουσιν
οἱ ἡ εἶπον ἀμφοτέρω, ἐνακισχίλια δηνάρια
ὑπάρχειν αὐτοῖς μόνον, ἕκαστω αὐτῶ ἀνή-
κοντ' ἑκάστη καὶ ταῦτα ὅσα ἐκ δα-
ρυγείας ἐφασκον ἔχειν, ἀλλ' ἐκ διαλυμή-
σαι γῆς πένδρων πεντακοντα ἐννέα μόνων.
οἷς ὡν καὶ τὰς φόρους ἀναφέρειν, καὶ αὐ-
τῶ ἀντιγεροῦτας διατρέφειν. εἶτα ἡ
καὶ τὰς χεῖρας τὰς ἑαυτῶν ἐπιδεικνύσαι
μαρτύριον τῆς ἀντιγεροῦτας τὴν τῆ σώμα-
τος σιληρίαν, καὶ τὰς ἀπὸ τῆς συνεχῆς

A tantoperè florebat, ut Scriptores et-
iam à religione nostra alienissimi, &
persecutionem & martyria nostrorum
monumentis suis tradere non dubita-
rint. Qui quidem etiam tempus ipsum
persecutionis accuratè notaverunt.
Scribunt enim anno principatus Do-
mitiani quinto decimo, Flaviam Do-
mitillam Flavii Clementis ejus qui
tunc temporis Romæ Consul fuit, ex
sorore nepsem, unà cum aliis plurimis
ob confessionem Christi in insulam
Pontiam fuisse deportatam.

B

CAPUT XIX.

Quomodo Domitianus Davidis posteros jussit occidi.

CUM verò idem Domitianus uni-
versos qui à Davide generis sui ori-
ginem ducerent, interfici jussisset, ve-
tus fama est posteros Judæ ejus qui se-
cundum carnem frater Christi fuerat,
à quibusdam hæreticis esse delatos, ut-
pote qui & Davidis stirpe essent oriun-
di, & ipsius Christi propinquitate ful-
gerent. Et hæc quidem testatur Hege-
lippus his verbis.

Huc refer
Niceph.
l. 3. c. 10.

C

CAPUT XX.

De Propinquis Servatoris nostri.

HIS, inquit, temporibus adhuc su-
pererant quidam ex cognatione
Christi, nepotes Judæ illius qui se-
cundum carnem frater Christi vocabatur.
Hos à nonnullis delatos quòd ex regia
Davidis stirpe prognati essent, evoca-
tus ad Domitianum Cæsarem perduxit.
Quippè Domitianus de adventu Chri-
sti perindè ac Herodes sibi metuebat.
Interrogati igitur ab illo utrùm ex stir-
pe Davidis essent oriundi, id verissi-
mum esse confessi sunt. Deinde sci-
fcitatus est ex illis Domitianus, quan-
tas possessiones, quantumve pecunie
haberen. Illi verò novem tantum-
modo denariorum millia sibi ambo-
bus suppetere dixerunt, quorum dimi-
dia pars singulis competeret: eas verò
facultates nequaquam se in argento ha-
bere, sed in æstimatione agrorum,
novem scilicet ac triginta foli jugerum:
ex quorum fructibus & tributa persol-
verent, & sibi ipsi non sine proprio

M

labore victum compararent. Simulque manus ostendere ceperunt, duritiem cutis, impressumque altè manibus callum ex laboris assiduitate, in testimonium operis sui proferentes. Postremò interrogati de Christo & de regno illius, cuiusmodi id esset, & quando, quibusve in locis appariturum: responderunt non huius mundi nec terrarum imperium illud esse, sed angelicum & caeleste, quod in fine saeculorum futurum esset, tunc cum Christus adveniens cum gloria, vivos simul & mortuos iudicabit, & unicuique operum suorum mercedem tribuet. His auditis, Domitianus nihil adversus illos asperius decrevit: sed vilitatem hominum aspernatus, liberos abire iussit; missoque edicto persecutionem adversus ecclesiam commotam compescuit. Illos verò ad hunc modum dimissos, ecclesiis posthac praefuisse narrant, utpote Christi martyres simul ac propinquos; & pace demùm ecclesiae reddità ad Trajani usque tempora vitam perduxisse. Hæc quidem Hegesippus. Sed & Tertullianus de Domitiano ita scribit. Tentaverat & Domitianus, portio Neronis de crudelitate. Sed quia & homo, facile ceptum repressit, restitutis etiam quos relegaverat. Post obitum verò Domitiani qui per annos quindecim Imperium tenuit, cum Nerva in ejus locum successisset, Domitiano quidem omnes honorum titulos abrogari Senatus decrevit: iis verò qui injuste ab illo deportati fuerant, reditum in patriam, & sua cuique bona restitui: quemadmodum refertur ab iis qui rerum tunc temporis gestarum historiam condiderunt. Tunc igitur & Joannem Apostolum insulari exsilio liberatum, suum in urbe ephelo domicilium postliminio recepisse, Vestustiorum nobis tradidit fides.

CAPUT XXI.

Quemadmodum Alexandrinorum Ecclesia tertius praefuit Cerdo.

Posthæc defuncto Nerva, qui paulo plusquam anni spatio regnaverat, Trajanus Imperium obtinuit. Hoc primum adhuc principatus annum agente, cum Avilius qui per tredecim annos Alexandrinam rexerat ecclesiam, mortuus esset, in ejus locum successit Cerdo. tertius hic ab Anniano ejus civitatis antistes fuit. Eodem tempore adhuc Clemens Romanæ ecclesiae praefidebat, qui

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

ὡς τῆς Ἀλεξανδρίων ἐκκλησίας τετάρτῳ ἦν εἶται Κέρδων.

Μικρῶν δὲ πλέον ἐναυτῶ βασιλεύσαντων Νερούα διαδέχεται Τραιανός. ἔδῃ πρῶτον ἔθος ἦν, ἐν ᾧ τῆς κατ' Ἀλεξανδρίαν πορείας Ἀβίλιον δέκα πρὸς τρισὶν ἔτεσιν ἠγῆσάμενον, διαδέχεται Κέρδων. τριτὸν δὲ τῶν αὐτῶν μὲν τὸν πρῶτον Ἀννιανὸν πρῶτον ἐν τῷ τῷ Ῥωμαίων εἰσέτι Κλήμησιν ἠγῆτον, τρίτον καὶ αὐτὸς ἐπέχων τῶν τῆδε μὲν Παύ-